

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„Полицијски гласник“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, подугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за начелника прве класе среза подунавског Милана Лазића, начелника исте класе среза пчињског, — по потреби службе, но без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за начелника треће класе среза лесковачког Јовицу Вукосављевића, начелника исте класе среза бело-паланачког. — по потреби службе;

за начелника друге класе среза бело-паланачког Милорада Пешића, начелника исте класе среза лужничког, — по молби;

за начелника друге класе среза звишског Владимира Маленовића, начелника исте класе среза колубарског, округа београдског, по потреби службе, но без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за начелника друге класе среза пчињског Петра Банџића, начелника треће класе среза лесковачког;

за начелника треће класе среза пољаничког Милорада Наумовића, начелника исте класе среза левачког, — по молби;

за начелника треће класе среза кључког Мелентија Владисављевића, начелника исте класе среза зајечарског, — по молби;

за начелника треће класе среза зајечарског Љубомира Кнежевића, секретара исте класе начелства округа тимочког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза лужничког Јована Н. Михаиловића, полицијског писара прве класе среза параћинског;

за начелника треће класе среза левачког Косту Добрића, полицијског писара прве класе среза врачарског;

за начелника треће класе среза жупског Милана Пурића, полицијског писара прве класе среза златиборског, и

за начелника треће класе среза колубарског, округа београдског, Драгољуба Миленковића, полицијског писара прве класе среза пожешког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јула 1907. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за секретара друге класе начелства округа подринског Милорада Јовановића, начелника исте класе среза подунавског, — по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа крајинског Др. Јанићија Јовановића, секретара исте класе начелства округа крушевачког, — по потреби службе;

за секретара друге класе начелства округа крушевачког Божицара Ђурића, бившег секретара начелства;

за секретара друге класе начелства округа врањског Данила Драгашевића, начелника треће класе среза пољаничког;

за секретара друге класе начелства округа тимочког Драгутина Пантелића, секретара треће класе начелства округа врањског;

за секретара треће класе начелства округа ужичког Манојла Мрвића, секретара исте класе начелства округа подринског, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа рудничког Живка Живковића, првобитног секретара начелства исте класе;

за комесара Сењског Рудника, у рангу секретара начелства друге класе, Мијали Стојковића, секретара треће класе начелства округа крајинског, и

за комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу секретара начелства треће класе Др. Душана Миловановића, полицијског писара прве класе управе града Београда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јула 1907. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, поставити:

за полицијског писара прве класе среза нишавског Станка Николића, полицијског писара исте класе среза пчињског, по молби;

за полицијског писара прве класе среза неготинског Војислава Стојановића, писара исте класе среза ресавског — по молби;

за полицијског писара прве класе начелства округа нишког, са платом коју је и до сад имао, Косту Кретића, полицијског писара исте класе начелства округа смедеревског, — по молби;

за полицијског писара прве класе начелства округа тимочког Марка Зарића, полицијског писара исте класе среза зајечарског, — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза заглавског са платом коју је и досад имао Живојина Мирчића, полицијског писара исте класе среза зајечарског, по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза левачког Вигомира Јовановића, среског писара у пензији, — по престанку;

за полицијског писара прве класе среза пожешког, са платом коју је и досад имао Михајла П. Илића, полицијског писара исте класе среза темнињског, — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза зајечарског Радула Радуловића, полицијског писара исте класе среза бољевачког, по молби;

за полицијског писара друге класе среза зајечарског Јована Симића, полицијског писара исте класе среза заглавског, — по молби;

за полицијског писара друге класе среза бољевачког Петра Иванковића, полицијског писара и те класе среза заглавског, — по молби;

за полицијског писара друге класе среза темнињског Душана Милићевића, комесара

полициског у Сењском Руднику, у рангу полициског писара исте класе, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза ресавског Косту Петровића, пређашњег полициског писара.

за полициског писара друге класе среза врачарског, округа београдског, Николу Милошевића, полициског писара исте класе среза јасеничког, округа крагујевачког, — по молби;

за полициског писара друге класе начелства округа крушевачког Живка Вукојичића, полициског писара исте класе среза расинског, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза расинског Василија Николајевића, полициског писара исте класе у оставци;

за полициског писара треће класе начелства округа смедеревског Милосава Видаковића, полициског писара исте класе начелства округа врањског, — по молби;

за полициског писара треће класе среза лесковачког Драгишу Јовановића, комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу писара исте класе, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза пчињског Симеона Анђелковића, полициског писара исте класе среза нишавског, — по молби;

за полициског писара треће класе среза зајечарског Глигорија Станимировића, полициског писара исте класе начелства округа тимочког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза заглавског Жарка Јанаковића, полициског писара исте класе среза зајечарског, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза тимочког Стевана Вучковића, полициског писара исте класе начелства округа нишког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза параћинског Петра М. Јовановића, полициског писара исте класе среза неготинског, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза асеничког, округа крагујевачког, Мир-

слава Жупањевца, полициског писара исте класе среза темњишког, по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза моравичког Радомира Лазића, полициског писара исте класе среза беличког, по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза златиборског Милутина Д. Поповића, полициског писара исте класе среза левачког, — по потреби службе;

за полициске писаре треће класе среза нишког: Филипа Животића, полициског писара исте класе начелства округа нишког, — по потреби службе; и

Александра Петровића, правника — практиканта Министарства унутрашњих дела;

за полициског писара треће класе начелства округа вишког Владимира П. Костића, бившег полициског писара;

за полициске писаре треће класе среза власотиначког Спиру Милићевића, пређашњег полициског писара исте класе и Милана Маринковића, правника;

за полициског писара треће класе среза јабланичког Божицара Тодоровића, практиканта управе града Београда;

за полициског писара треће класе среза лесковачког Јосифа Стојановића, практиканта управе града Београда;

за полициског писара треће класе начелства округа врањског Љубомира Костића, практиканта канцеларије среза лесковачког;

за полициског писара друге класе начелства округа београдског Петра Алимпића, писара четврте класе Министарства унутрашњих дела;

за полициског писара треће класе начелства округа ужичког Војслава Цветковића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе управе града Београда Драгомира Арнаутовића, правника,

за полициског писара треће класе среза кључког Добривоја Тривунца, правника, и

за писара четврте класе Министарства унутрашњих дела Драгомира Савића, пређашњег полициског писара.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јула 1907. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Милутин Протић, секретар друге класе начелства округа ужичког;

Светислав Мишић, секретар друге класе начелства округа рудничког;

Душан Богдановић, начелник треће класе среза жупског;

Ђорђе Илић, начелник треће класе среза звишког;

Живко Ристић, начелник треће класе среза кључког;

Коста Протић, полицијски писар прве класе среза власотиначког, и

Велимир Јовичић, полицијски писар прве класе среза драгачевског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда ставе у стање покоја с пенсијом која им припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јула 1907. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

Андреја Цветковић, полицијски писар друге класе среза власотиначког;

Гаврило Николић, полицијски писар треће класе среза јабланичког;

Ратољуб Мијаиловић, полицијски писар треће класе начелства округа нишког, и

Тодор Жишић, полицијски писар треће класе среза тимочког, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусте из државне службе у интересу исте.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јула 1907. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Одбранбени доказ, међутим, има за предмет такве чињенице, које искључују или ограничавају примену казненог законика.⁶ Он има или да разруши основице оптужног доказа или бар да ослаби његово дејство. Према томе, дали је он управљен противу доказних средстава оптужног доказа и противу њиховог садржаја и исхода, или хоће да докаже постојање таквих чињеница, које, не дирајући чињенице оптужног доказа, сасвим или делимице уништавају његово дејство, одбранбени се доказ дели на *непосредни* и *посредни*.⁷ Првим се хоће непосредно да разруши и уништи доказ какве чиње-

⁶ Rulf, Commentar II 54

⁷ Mittermaier, Lehre vom Beweis 154 и даље; Zachariae, Handbuch II 417; Kitha, Die Beweislehre 15 и даље; Holtendorff, Handbuch I 213.

нице, која улази у оптужни доказ. Непосредни одбранбени доказ, према томе, може бити управљен 1) противу истинитости чињеница, које је, као бајаги, оптужни доказ утврдио, т. ј. он жели да докаже сасвим противно, н. пр. кад два способна сведока изјаве, да је оптужени А. на извесном месту и у одређено време повредио Б. то би био оптужни доказ којим је утврђена кривична одговорност оптуженог. Међутим, ако се оптужени А. позове на друга два сведока и они осведоче, да су на истом месту и у исто време били и поуздано знају, јер су гледали, да оптужени А. није се ни дотакао повређеног Б. а још мање да га је повредио; или изјаве да га није повредио Б. већ Г, и ако су та два сведока у свему способни, то њихове сведоче дају непосредни одбранбени доказ, јер се њима непосредно пориче и руши све оно, што се сматра као доказано оптужним доказом, и оптужени у оваком стању сумње не може бити осуђен, те је тако и одбранбени доказ постигао свој циљ. 2) Непосредни одбранбени доказ може бити управљен противу доказних средстава (увиђаја, сведочења сведока, исправа и т. д.), која је оптужни доказ употребио н. пр. кад оптужени докаже, да је сведок, који је противу њега

сведочио и чија се сведоџба сматрала сведоџбом способна сведока, био подмићен; или да заклетва није извршена на начин који закон прописује. — Посредни одбранбени доказ управљен је, да отклони правне последице, које долазе из оптужног доказа, т. ј. да спречи изрицање сваке казне или бар да је сведе на што мању меру и то на тај начин, што се утврђује постојање извесних чињеница, које не улазе у оптужни доказ, већ стоје ван њега. Тако н. пр. ако два способна сведока сведоче противу оптуженог А, да је повредио Б, а оптужени се брани да је у времену, када је кривично дело извршено према Б, био на сасвим другом месту и за то се позове на два способна сведока, који потврде истинитост навода оптуженог, то је сведоџбама ова два сведока дат посредни одбранбени доказ. Посредни је зато, што сведоџбе ова два сведока ништа не говоре о повреди и стога се из њих не може извести, да ли је ње било или не. Овде се оно, што се жели доказати одбранбеним доказом, т. ј. невиност оптуженог не добија непосредно из уста сведока, као што је то био случај у примеру наведеном за непосредни доказ, већ посредно, доказивањем *alibi*-а, као чињенице, која се налази ван оптужног доказа. У посредни одбранбени доказ улази и доказивање ублажавних и олакшавних околности, као и околности са којих се ништи кривичност или казна, јер се доказивањем ових чињеница или сасвим искључује или само ограничава дејство оптужног доказа, мада се он непосредно не напада. — Према оптужном доказу одбранбени се доказ појављује као *противдоказ*, стога је ова подела у многоме слична с подлом на *главни доказ* и *противдоказ* и ако се по

појму разликују, јер се прва подела чини с погледом на предмет а ова друга с погледом на *правац* доказа.

Разликовање на непосредни и посредни одбранбени доказ не предвиђају ни старија ни новија законодавства; у осталом оно у Кривичном Поступку и нема никакве практичне вредности. Сама природа кривичног дела забрањује, да се у Кривични Поступак уносе одредбе, по којима би се другаче поступало с непосредним а другаче с посредним одбранбеним доказом, јер то не допушта начело проналажења материјалне истине.

Начела данашњег Кривичног Поступка не допуштају формално потпуно одвајање оптужног и одбранбеног доказа, нарочито не у том смислу да оптужни доказ пада на терет само тужиоцу а одбранбени само оптуженом. У старом оптужном Кривичном Поступку, који се није разликовао од Грађанског Поступка, постојала је подела у том смислу, да је тужилац имао да се стара само за оптужни а оптужени само за одбранбени доказ. Данас, међутим, услед другачијег схватања кривичног дела, доказно поступање у једном кривично-правном спору сматра се као једно дело, коме је циљ проналажење материјалне истине. Ради постизања овога циља иследник никако нема да се стара само о оптужном доказу, т. ј. о утврђењу невиности оптуженог, већ има да прикупи целокупну грађу, која може да послужи за проналажење истине и која ће судији створити могућност да донесе правичну пресуду.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марновић.

'С КОНГРЕСА ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ.

(НАСТАВАК)

Прелазећи за тим да говори о програму конгреса, г. Бернрајтер вели: „Поље на које ступамо тако је огромно, да га тек поступно, мало по мало, можемо да обрађујемо. Ми се морамо ограничити, ако хоћемо да уђемо дубоко у поједина питања, да нам се не би пребацила површност или да не би опет отишли у једностраност, која је такође штетна“. За тим ограђује се што је у програм унето сразмерно много питања која више засепају у законодавство и правно поље, него у васпитно. — „Али онај који питања у програм унета изближе загледа, доћи ће до уверења, да је само *самољна хаљина правничка*, а да је *суштина ствари чисто социјална*. Одмах признајемо да један велики део питања, који се тичу васпитања напуштене деце, није могао овога пута да се унесе у програм. [С тога смо намерно овај конгрес назвали први, у сигурном уверењу, да ће њему следовати други, трећи и тако даље.“

Наш конгрес нека не значи само једну анкету, која би донела много драгоценог материјала. Мени се предсказује, да ће наше дебате бити испуњене правим одушевљењем за ствар која нас је овде сакупила и да ће то одушевљење заталасати све духове у Аустрији. Јер ми не ћемо да држимо само беседе, но хоћемо да дамо повода за рад; ми хоћемо да дела следују речима и да оно што ми овде смислимо буде кадро да живи.“

Г. Бернрајтер је завршио своју у сваком погледу бриљантну беседу овим речима:

„Ако овај Први Аустријски Конгрес успе да покаже резултате у овом правцу, тада је он свој циљ постигао. И ја позивам уважене госпође и господу ове скупштине да у овом смислу узму учешћа у нашим заједничким пословима“. — Пошто је председник завршио говор осуло се френетичко плескање и громко: „живео! живео!“

За тим се прешло на дневни ред.

Прво је прочитан програм рада конгреса и овако утврђен:

Да се ради у три секције паралелно. За тај циљ универзитет је ставио конгресу на расположење три велике просторије у самој згради универзитета.

У првој групи А. о *заштити деце* одређен је за председника председник врховнога земаљскога суда др. Кал; у другој групи В. за *старалачко васпитавање* председник је кнез Лихтенштајн и у трећој групи С. за *казнени закон за малолетнике* председник је начелник министарства др. Матаја.

У првом одељењу имала су се претресати ова питања:

1. Шта треба урадити за заштиту деце, која су предата на чување и неговање страним лицима и каква права треба доделити лицима која такву децу гаје?

2. Да ли је целесходно да се дужност и права стараоца преносе на заводе, друштва или задруге које примају децу на неговање и васпитање, и ако је целесходно то учинити, под каквим претпоставкама и погодбама?

3. Да ли се може препоручити, да се у појединим општинама поставе нарочити самоуправни органи, који би судове потпомагали у вршењу старалачких дужности за децу?

5. Да ли је корисно да се пропишу нарочите казнене норме за заштиту дечајега здравља, као и њиховога моралнога и телеснога живота?

5. Какве нарочите санитарске прилике долазе у питању о заштити деце и старања за подмладак и шта би требало у првом реду за то урадити и прописати?

6. Узроци злостављању деце и шта се може урадити против тога?

7. Искуства судских лекара у случајевима злостављања деце.

У II групи Б. било је само ово једно питање:

1. Организација старалачкога васпитања (*Fürsorgeerziehung*) у Аустрији.

У III групи С. такође једно питање:

1. Основе казног законика за малолетнике у Аустрији.

За свако питање беше још од припремнога одбора одређен нарочити реферат. Он је био дужан да о питању напише испрпан реферат и сви ти реферати објављени су још у Јануару 1907. године у нарочитој књизи, коју је уредио г. др. Јосиф М. Бернрајтер, сада председник конгреса. Та прва књига конгреских списа има 533 страна и XVI стр. предговора и правила. Штампана је у великом октаву на најфинијој хартији.*

* Ово напомињем нарочито с тога да се види како је много жртвовано за напуштену децу.

У II-ој и III-ој групи истакнута питања била су онајтежа. Нарочито питање о Fürsorgetziehung беше од највећег интереса. За та оба питања јавио се као референт г. др. Хајнрих Рајхер (Dr. Heinrich Reicher)** доцент бечкога универзитета.

Пошто је тако утврђен дневни ред за рад у секцијама, председник је дао реч министру правде г. др-у Клајну.

»Чини ми част«, отпочео је министар своју лепу беседу, »да вас у име владе поздравим с осећајима најискренијега поштовања и да вас у њено име уверим, да се влада радује састанку Конгреса и да му жели плодна успеха. Што је баш мени у део пало, да вас поздравим у име владе добродошлицом, само је случај љубазности, коме сам ја особито благодаран, јер сам давно свом душом одан идејама којима треба конгрес да служи. Досадањи усамљени и локални напори за васпитање напуштене деце на којима су радили појединци, друштва и разни управни органи, сада ће се јавити у једној великој заједници. И овај дан у који ће се објавити многе неиспуњене жеље, многе лепе тежње и први пут чути смишљени планови за будућност, биће значајан дан у историји аустријскога васпитања напуштене деце и ја везујем за овај дан многе радосне наде, јер ће он бити значајан за историју васпитања напуштене деце у Аустрији.

(свршиће се)

саопштио

Д-р Ник. Ј. Петровић

** Г. др. Рајхер је капацитет европскога гласа за васпитање напуштене деце. Он се за прошлих 26 година искључно бавио проучавањем бедне деце: мангуна, сирочади, малих преступника и скитница. У том циљу он је прошао целу Европу и на извору проучавао та питања. Тај рад донео му је послаништво у народној скупштини и катедру на универзитету. У Конгресу нико није тако бурно и одушевљено поздрављен као он. Цар и др. Рајхер, старацад мангуна, били су срећни да се само о њима лично беседе на Конгресу и да им се читавих три минута виче: »Живео! Живео! Живео!« Везујући лично познанство с г. др-ом Рајхером, надам се да ће се он временом заинтересовати и за српску бедну децу.

УПУТ ЗА ПОЛИЦИЈСКЕ И ОПШТИНСКЕ ОРГАНЕ

приредио Ђур. Ј. Ђорђевић
околни начелник.

После оне помпезне објаве у једном од престоничких листова да на свет долази књига под горњим насловом, и после онако галантне оцене о истој, велики је број чиновника са интересовањем очекивао појаву ове књиге.

Она је напослетку дошла, и ред је да о њој кажемо шта мислимо.

Кад велимо »да кажемо шта о њој мислимо«, онда већ самим тим искључујемо сваку амбицију, да истакнемо своју компетентност за оцену оваких радова, него све сводимо на ствар једнога субјективнога мишљења.

Хоће ли оно бити тачно или не, колико ће се оно коме допасти или не, то оставимо на страну.

Али пре него што пређемо да говоримо о самој књизи, ми са задовољством изјављујемо, да је овај рад достојан пажње

и хвале већ само по томе, што се г. Ђорђевић подухватио овако огромног и тешког посла, да скупи законе, законске прописе и расписе, који се односе на превентивну, санитарску и судску полицију, без обзира на то, да ли је постигао намеравањем циљ или не.

Ова је хвала на своме месту већ и по томе, што се од толикога броја наших школованих полицајца, нашло свега њих неколико, да својим почетим радовима припомогну, да се послови ове најоптерећеније гране државне службе на време и правилно приведу крају.

Сама, пак, ова књига — потребно је да то одмах изјавимо — може само у неколико послужити као упут полицијским и општинским органима, али ће за то врло корисно послужити као збирка закона, расписа и наређења, те тако бити допуна скоро издатог »Полицијског Зборника«, за време од дана његовог издања па на овамо, као и за оне ствари, које у поменути зборник нису унесене из разлога, који су изнесени у његовом предговору.

Посматрана са овога гледишта, као збирка закона, расписа и прописа, књига ипак задовољава једну осетну потребу полицијских и општинских органа.

И да је г. Ђорђевић ту стао и само ту улогу оставио својој књизи, ми би имали само да похвалимо његову вредноћу и труд, и да ту станемо.

Али, како је г. Ђорђевић учинио један корак даље, па је потцењујући замашност подухваћеног посла, приступио објашњењу појединих законских прописа и изношењу личног мишљења, ми налазимо да је ту имао мало успеха, управо да је ту био лоше среће.

Да би ово своје мишљење и утврдили, ми ћемо редом износити све оно, што по нашем нахођењу није тачно.

Али пре тога ми сматрамо за потребно да нагласимо, да г. Ђорђевић није бележио изворе, одакле је узимао по читаве ставове за своја теоријска или практична објашњења.

Далеко од тога да овде назиремо какав плагијат, ми само констатујемо пропуштену дужност, а да нам се не би пребацило како ми ово неоправдано износимо, ми ћемо у току овога написана изнети шта је год и од кога позајмљено.

Прелазећи, дакле, на саму књигу, ми одмах на страни 3. књиге, а у чланку о органима за личну и имовну безбедност, налазимо на органе, које не познаје ни закон о јавној безбедности од 31. јануара 1905. год. нити који други.

Тако, тамо се помињу општински полицајци као нека власт и вође патрола, даље потајници и т. д., а сва та лица нису никакви органи којима би законима биле одређене какве дужности као органима јавне безбедности.

Ако су из ранијих установа, које су давно укинуте, и остали у пракси називи »полицаје«, он нити има какву власт нити право по нарочитим законима, него само има да врши наређења општинског суда, која овај по праву, које му даје чл. 94.

зак. о општинама, издаје преко својих часника чл. 88. зак. о општинама.

Нашто онда општинског »полицаја« трпети на челу општинских чувара безбедности, кад тај положај може припадати само кметовима, те тако уносити забуну и пометњу у надлежност ових органа.

На стр. 15. реч је о полицијском надзору. Говорећи о томе, какав је задатак надзора и у чему се он састоји, г. Ђорђевић на 17-ој страни вели и ово: »суд општински са одбором, а и сам има такође право стављати под полицијски надзор лица, који суд буде осудио због дела просте крађе, чија вредност прелази два динара«.

Одмах на страни 18. он вели: »ова би врста полицијског надзора била као споредна казна уз главну и може бити највећа до три месеца (§. 40. алинеја 5. уредбе од 18. маја 1850 год.)«.

На истој страни у ставу четвртном он вели: »кад, дакле, општински суд осуди кога за крађу на затвор, онда може истом пресудом осудити крађивца и на полицијски надзор, који има да издржи пошто главну казну — затвор издржи, према чему се у пресуди таквој мора нарочито поменути разлог као и пропис законски (§. 4 а алинеја 5 пом. уредбе) на основу кога се крађивац осуђује поред главне казне и на полицијски надзор«.

Кад човек прочита све оно, што стоји у чланку »у чему се састоји полицијски надзор«, нарочите ставове које смо ми цитирали, онда се изводи овај закључак: да општински судови могу осудити крађивца уз кривицу за крађу само на три месеца надзора, а да толики надзор они могу и са одбором досудити, а никако више.

Међутим, ово не стоји овако:

Полицијски надзор као казна (§. 12. крив. закона) досуђује се на два начина — или уз какву другу осуду за случајеве из §. 320. б. крив. закона, или независно од других казна по §. 391. в. крив. закона. или по §. 4. а полицијске уредбе става петог.

У првом случају (§. 320. б.) надзор не може бити мањи од четири месеца, па било да казну изричу среске или окружне власти, било општински судови, дејствујући по §. 4. а полиц. уредбе става првог и другог као полицијске власти.

У другом случају (§. 391. в. кривич. зак. и §. 4. а став шести полиц. уредбе) надзор се недосуђује уз другу казну, него се под овај стављају лица административним путем.

Према овоме, дакле став шести §. 4. а полиц. уредбе увек замишља надзор одвојено од друге казне и речима: »осуђеног крађивца за учињену просту крађу«, само опредељује лица, према којима се надзор може административним путем применити.

На тај начин, кад год општински суд досуђује надзор оном истом пресудом, којом изриче и казну за крађу (§. 320. б. кр. зак.), минимална је казна четири месеца (§. 320. а.), а кад надзор изриче са одбором, онда је максимална казна три месеца.

WWW.UNILIB.RS

Као што се из овога види, између једне и друге врсте надзора разлика је огромна.

Она је у осталом тако очигледна и по томе, што се и надлежност власти за разматрање осуда дели.

Тако, за случајеве, кад суд надзор досуди по §. 320. б. онда је за оцену те пресуде надлежан првостепени суд, а кад се надзор одреди по §. 4. а. полиц. уредбе, онда је надлежна надзорна власт за разматрање решења.

(наставиће се)

Димитрије С. Калајић.

О намерном „тровању“ инфекциозним бактеријама и о кажњивости оваквог дела.

(СВРШЕТАК)

По овом делу вођена је истрага по званичној дужности, јер приватном тужиоцу није ишло у главу, да овде може бити убијства инфекциозним тровањем. Истрага је утврдила све напред наведено, али пошто секција над телом Стевановим није била благовремено извршена,* да би се утврдило, да је он заиста и умро од тифуса, јер га није лекар лечио, то се није могло утврдити ни постојање самога дела. Услед тога на крају крајева, истрага је по овоме предмету морала бити прекинута, поред свега тога, што је иследник остао убеђен, да је овде био случај намерног тровања инфекциозним бактеријама, услед чега је наступила и смрт.

Намерно тровање и упропашћивање може бити и систематским давањем алкохола у већим количинама, систематским давањем могућности претераног coitus-a (полног сношаја) и блуда, развраћавањем и моралним упропашћивањем, систематским наговарањем на бацњење, бекријање и неспавање, нарочито према младићима и богатим наследницима. Све су ово несумњиво радње недопуштене и кажњиве.

Тровања у опште врше се и данас у свима у земљама у истој мери, као и у ранија времена, ако не и више, али оваки случајеви врло ретко долазе пред суд, једино из тога разлога, што је данас хемија створила масу разних отровних препарата, под којима жртва угине са појавама природне смрти, те се узрок исте објашњава разним парализама. По некад се и посумња у природну смрт, те дође до секције, али се истом обично тешко даје шта позитивно констатовати, јер отров није оставио никаквих видљивих ни сумњивих трагова. Редак је случај и код нас, да пред суд дође дело тровања, а у културијем свету то бива и ређе. Едуард Горон, бив. шеф париске тајне полиције, за све време свога службовања, имао је само један случај „тровања“, који је изнео у својим мемоарима, па и тај један случај испао је комичан, јер је као отров употребљавана чиста бикарбона

сода,* те ни тај један случај није дошао пред суд. Није могуће апсолутно никако, да за десет година у вароши око 3.000.000 становника, као што је Париз, не буде ни један случај намерног тровања у опште. Тих је случајева било, било је свакако много, али као што напред рекосмо, тешко их је и готово немогуће открити и за чувену париску полицију. Ово су случајеви, где је наука учинила велике услуге злочинцима, а није у стању, да покаже пут и начин, којим би се полицијска и иследна власт могла послужити у борби са овима. Судска медицина овде ћути или даје несигурне одговоре као питија олим пијска.

Кад тако стоји ствар са обичним отровима, онда далеко је теже утврдити постојање дела „тровања“, кад су употребљени *инфекциозни бактерији*, као: к ге, колере, тифуса, антракса (црни пришт), дизентерије (срдоболе), туберкулозе (јектике), богиња, гонореје (трине а), сифилиса, тетануса, дифтерије, шарлаха, отров лешине и т. д.

По нашем законском тумачењу, инфекција се шта више не може ни узети као отров, јер отров је тело, које *хемијским* путем утиче на организам разаравајући, док код инфекциозних бактерија као органских тела то није случај. Стога смо напред и ставили реч тровање у овоме смислу (бактеријама) под знаком навођења, јер инфекциозни бактерији нису отров у смислу дефиниције, коју даје судска медицина и наши позитивни закони.

Ну, како је и дејство инфекциозних бактерија *разаравајуће* и *уништавајуће* и како и сама бактериологија и медицина у опште, као наука, назива све инфекциозне материје, биле оне слободне или справљене у културама у лабораторији *virus-ом*, дакле отровом у ширем смислу речи, то можемо слободно и ми са правничке тачке гледишта, сматрати ове материје као отрове у ужем, специјалном смислу.

И ако је као што смо рекли врло тешко доказати постојање дела тровања инфекциозним бактеријама, и ако је веома тешко утврдити у оваким случајима злу намеру — *dolus*, па према томе и кривичну одговорност осумњиченог лица, ипак *није немогуће*, да иследна власт по некад баш све то и успе, те онда настаје питање: је ли оваква радња кажњива, и ако јесте.

*) Лени Леон, који је требао да да отров својој љубавници, да отрује свога маторог мужа, а на њено велико наваљивање, није смео да се реши на тако опасан корак, већ да би и даље задржао наклоност и уживао љубав њену, пристао да буде саучесник у тровању, али место отрова, набавио је и давао својој љубавници чисту бикарбону соду — *sodium bicarb nat*, те да она овим бајаги хронично трује свога мужа. Она је то „тровање“ вршила ревносно, држећи, да јој је Леон дао доиста добар отров. На почетку полиција ствар открије, али се јако разочара кад се увери, да „отров“ није жртву уморио, већ да се чича услед доброг дејства соде на стомак и органе за варење, имајући бољи апетит, знатно поправио и угодни боље него икада, што је опет „трвачница“ сматрала као знак отицања и скоре смрти.

Мемоари Горонви, издани су до некле у преводу писца ових редова у свескама 1903 год. Издање штампарије „Дневн. Листа“ под насловом „Законичка дела“.

онда по коме се пропису нашег кривичног закона има овако дело казнити?

У нашем кривичном закону у глави деветнаестој, где се говори о повреди тела, законом о изменама и допунама истога од 17. јуна 1861. год. после § 179. додат је нов § 179. а., који говори о тровању као о самосталном кривичном делу и који гласи:

„Ко другоме хотично даде отрова или *друго што, што здрављу шкодити може,**) да се казни робијом до осам година.

Ако је тим тешка повреда тела коме нанесена (§ 177.) да се казни робијом до петнајест година, а ако је отуда и смрт последовала, робијом до двадесет година.

Ако је пак кривац хотично на смрт ишао, да се казни по општим правилима о убијству.“ —

Из предњег законског текста, лако је извести закључак, да се и намерно тровање инфекциозним бактеријама, мора подвести под овај законски пропис, јер кад неко хотично да некоме отрова или *друго што, што здрављу шкодити може*, онда је јасно, да се под овим „друго што“, имају разумети све оне друге материје, које се могу човеку дати у намери, да му здрављу штете и које заиста могу здрављу да нашkode, па и да буду опасне по живот, али које нису отрови и које не спадају у отрове. Дакле, те материје морају бити способне, да здрављу нахује и да здравље разоре.

Према томе *намерно тровање инфекциозним бактеријама јесте дело кажњиво по пропису § 179. а. кривич. зак.*

По овоме законском пропису има се казнити и онај, ко другоме хотично да средство, које и физичким путем може даваље разорити, н. пр.: утуцано стакло, врхове игала, и у опште металне оштре и ситне струготине, средства која развијају нагло многе гасове, која јако затварају или отварају столицу и т. д.

И само давање отрова или чега шкодљивог по здравље, сачињава дело казнимо по овоме законском пропису *и ако случајно није било никаквих рђавих последица тога дела*. Дело дакле по овоме пропису закона зависи од *намере* и од *способности* употребљеног средства, а казну регулише резултат кривичне радње. При оцени кривичне стране радње и њених законских последица, у оваким случајевима треба добро пазити на ову разлику.

Београд, 1. јуна 1907.

М. П. Срећковић

*) Курзив је наш.

Немачке Социјал-Демократе и реформе кривичног законодавства

На конгресу, који је држан у Манхајму 1906 год., дискутовале су немачке социјалисте, поред осталог, и о реформама, које би требало по његовом мишљењу унети у кривично законодавство. Овај исти конгрес израдио је и план ре-

*) Питање је овде, да ли би се у опште и смела вршити секција, кад је дотични умро од опаке заразне болести, а нарочито у селу где се секција врши на ледни и без икаквих дезинфекционих мера.

форама у овом правцу, о коме ће мало доцније бити говора.

Вредно је поменути да је ово први социјалистички конгрес, који се није само занимао економским и политичким стварима, већ је обратио пажњу и на кривично право. Ова појава доказује нам тежњу социјал-демократа, да осигурају будућем друштву добро кривично законодавство, те је с тога ова појава у толико важнија.

С обзиром на доктрине социјалистичке и важност, коју оне приписују економским факторима у социјалном животу, могао се с разлогом ишчекивати, као последица дискусије у Манхајму, један потпуно оригиналан план рефорама, проткан сав идејама о тесној вези између злочина с једне, средине и економских прилика с друге стране.

Ово се могло у толико пре очекивати, што социјал-демократе, које су писале о криминалитету, налазе, судећи по свему, скоро једини узрок његов у неједнаким приликама и у економској потчињености.

Тако на пр. Бебел вли: „Никада човек неће моћи успети да спречи стварање штетних организама; али је његова дужност да побољша социјалну организацију, коју је сам створио, и то на начин, како би сви чланови друштва имали исте повољне услове за опстанак и једнаку слободу; на начин, да нико не буде принуђен да утољава своју глад и умањује своје потребе и своју амбицију, на рачун других; то је могуће. Треба изучавати и уништити узроке злочина, па ће се уништити и сами злочини“.

Нема сумње да постоји веза између криминалитета и економских услова. Али Бебел и социјал-демократе много прецењују њену важност и без разлога одричу остале факторе злочина¹⁾.

Социјалисте осталих земаља, а нарочито италијанске социјалисте као Колажани и Турати, нису пали у ову претераност. За њих, економски услови нису искључиви већ само најглавнији фактор кривичног дела²⁾.

Свакако ваља напоменути да су пре овога конгреса, држаног у Манхајму, у погледу кривичнога права постојала само индивидуална мишљења и теорије неких чланова те партије. Међу тим је програм који смо добили после овога конгреса, израз схватања целе партије; с тога ће бити од интереса да га претресемо.

Резолуције донесене на манхајмском конгресу односе се на кривично право, на науку о казним заводима, судску

¹⁾ Види у томе погледу дело Бонжеро, Криминалитет и економски услови, Амстердам, 1905.

²⁾ Кад говоримо о италијанским социјалистама треба напоменути доктрине професора Ферри, који је међу њима најважнији. Заиста, по заслузи треба га издвојити од осталих чланова његове партије у домену науке кривичнога права. Његово име као оснивача италијанске антрополошке школе са Ломброзом и Гарофалом, јасан нам је доказ, да он узроке кривичнога дела не тражи само у неједнакости економских услова, већ и изван тога домаћаја. Вероватно је, да се индиректном утицају његових доктрина има захвалити, што су италијанске социјалисте окромније од својих немачких колега, приликом одређивања утицаја економске средине на криминалитет.

организацију и најпосле на кривичну процедуру. Ево њихов текст:

1. Кривично право.

1. Утврђивање кривичнога пунолетства најмање после шеснаест година.

2. Укидање општих формула у кривичном законнику и прецизирање прописа кривичног закона.

3. Укидање свију кривичних параграфа који ограничавају слободу мишљења и научних убеђења, као и оних, који спречавају тежњу радничког сталежа, да себи побољша услове за живот; једновремено с овим заштиту ове друштвене класе противу злоупотреба и експлоатисања њиховога беднога стања.

4. Укидање посебног кривичнога законодавства (закони, који се односе на учињене крађе и шумама и пољима, специјални закони који се односе на пољске раднике и послугу). Регулисање, путем царевинског закона, одредаба које се тичу полиције; умерено ограничење полицијске власти и завођење потребних мера противу њене самовоље. Укидање казне за просјаке и оне скитнице, које немају места пребивања. Признање права за штрајк.

5. Укидање смртне казне и одређивање минимума казни; узимање олакшавајућих околности за све преступе; смањење казне за све преступе противу својине; кажњавање иступним казнама крађе ствари, неопходно потребних за егзистенцију, као и алата мање вредности. Проширење примене условне осуде; право, да сваки може заменити казну која за кратко време лишава слободе, новчаном казном. Немogućност замене досуђене новчане казне са лишењем слободе. Одређивање максимума иступних новчаних казни; као и ограничење величине казне код осталих преступа, према приходима окривљеног. Једновремено с овим, потпуно одузимање иследне власти од полиције и укидање полицијског надзора.

II. Извршење казне.

1. Извршење казне треба да буде једнообразно регулисано царевинским законом; оно не треба да буде испаштање и мучење за осуђенике, који су жртва садашњег друштвенога стања; њен циљ је, на против, да појача снагу физичког, интелектуалног и моралног отпора у овој борби за егзистенцију. Принудно ђутање и врло строге дисциплинарне казне треба укинути.

2. Оснивање нарочитих завода за образовање деце испод двадесет година, као и педагошких и судских завода за слабоумнике.

3. Пошто се постигне циљ применом казне, осуђеног треба пустити у слободу и ма да рок казне није истекао.

4. Држава треба да се постара да набави рад отпуштеним осуђеницима.

III. Судска организација и кривични поступак.

1. Бирање судија, без обзира на пол, општим правом гласа, једнаким за све; гласање да је тајно и директно. Док се ово не оствари, треба одржати првосте-

пене судове и проширити њихову надлежност.

2. Стварање специјалних судова за малолетнике.

3. Укидање државног тужиоштва.

4. Потпуно одговорност чиновника за учињене погрешке приликом примене казног законика и солидарну одговорност државе.

5. Укидање тајности у истрази.

6. Укидање превентивних затвора, због могуће опасности од мешања са осталим притвореницима; по изузетку, овај затвор може се применити у циљу спречавања бегства, једино према опасним злочинцима, о чијој намери за бегство не може бити сумње; допуштање браниоца затвореном лицу; укидање сваког спречавања да окривљени може општити са својим браниоцем; дебата брза и контрадикторна поводом притварања.

7. Ограничење потпуне судске власти, у погледу оцењивања доказа.

8. Могућност жалбе у корист осуђених.

9. Накнада штете невино ухапшенима или осуђенима, и ослобођенима из недостатка доказа.

(свршиће се)

с француског
Милутин Т. Марковић

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

I.

Суд општине блацке, актом својим од 8. марта ове год. Бр. 670, пита:

„1. Да ли у општинском суду може бити меродавно при саопштењу пресуде — грађанског спора казати „пресуда је јавно парничарима у суду саопштена“, или саопштење накнадно у присуству грађана извршити — § 13. I. и III. став. грађ. суд. пост.

2. Кад се појави спор код општинског суда о горосечи у приватним забранама, по којем ће закону суд тај спор извиђати: или по закону грађанском или кривичном, т. ј. да ли ће то бити кривични или грађански спор. (Да ли ће при том извиђању бити меродавна процена по чл. 104. и 105. зак. о шумама или ће се без обзира на то вршити процена. До које ће суме моћи тај спор суд општински извиђати и на послетку какве доказе тужилац о праву својине тога места треба суду да поднесе.

3. Кад у једној задрузи где је старешина куће — отац — над синовима, појави се прилика или по кривичном или по грађанском спору да син води парницу са неким и он се осуди на плаћање ономе са ким је се судио, може ли при извршењу пресуде бити заштићен од плаћања по тој пресуди исти до живота свога оца или не, као ако може или не може онда услед чега?

4. Кад се наплата за школску казну има вршити по пропису § 471. грађ. суд. пост. пошто кривица ове врсте не долази

у ред оних о којима говори тачка 16. истог закона. Онда онај који плаћа преко 15 дин. непосредне порезе и не подлежи издржању затвора да ову казну замени по чл. 24. зак. о школама, а нема од чега наплата да се изврши по прво поменутом пропису, шта да се ради те да се са овим извршењем пречисти?

5. Да ли општински деловођа или онај ко жели бити деловођа, који има све услове из чл. 114. тач. 1., 2. и 3. зак. о општинама а из тач. 4. истог прописа има услов — доказ, да је општински писар, деловођа и рачуновођа био пуне 4 године до закључно 1903. год. кад је закон о општинама од те године ступио у живот, — мора ли понова полагати испит за деловођу по прописаном правилу или не?

6. Више њих грађана из ове општине, обратили су се г. Министру народне привреде и траже писмена одобрења на плац утрину издељену за уживање у овом ново-ослобођеном пределу. Како се по овим њиховим молбама тражи извештај и мишљење суда, то је суду овоме потребно знати: да ли ови грађани могу добити писмена одобрења само на она земљишта која су према наређењу Господина Министра односно економно-административне комисије добили 1881. и 1882. год. или и на она која уживају пре 10 год. сходно § 229. и 230. грађ. зак. као и то могу ли исти тражити и на незарађена земљишта ово писмено.

Напоследку може ли бити који други начин за убаштинење сем на овај начин што су почели.

— На ова питања одговарамо:

1. Кад год су парничари писмени они се морају потписати да им је пресуда саопштена.

Кад су, пак, они неписмени, саопштење им се мора извршити у присуству два писмена сведока.

Свако другачије саопштење незаконито је; 2. Ако је горесеча у приватним забранима иступна шумска кривица (чл. 106. 117. 118. 119. 123. 124. и 125. т. 1. и 4.), онда се и процена и цело ислеђење има водити по закону о шумама; ако је пак кривица преступна, онда надлежност извршења прелази на полицијску власт (чл. 90.).

Кад суд пажљиво прочита чл. 90. закона о шумама, онда ће он видети како се деле шумске кривице на преступне, иступне и административне, и видеће отуда и то, да величина штете није основца за величину кривице, него предмет и начин извршења.

Какви су докази потребни за сопственост шумарских земљишта, кад нема тапије, говори чл. 8. зак. о шумама, а одређује их и грађански законик;

3. Отац не одговара својим имањем за осуде својих синова, биле оне грађанске или кривичне природе сем случаја т. 4. и 5. § 322. и 325. кр. суд. поступка.

Ближе обавештење о одношају деце и родитеља, наћи ће суд у бр. 10. „Полиц. Гласника“ за 1906. год. под 1;

4. У кућама оних, који плаћају изнад 15 дин. непосредног пореза, може се увек наћи покретности за наплату школске казне, која је незнатна, те се не може ни претпоставити случај, који истиче суд;

5. Сви они општински писари, који су до 21. марта 1902. год. имали по три године писарске службе по општинама, имају услове из т. 1., 2. и 3. чл. 114. закона о општинама бити општинске деловође без полагања испита (чл. 2. правила од 21. септ. 1902. год. ПБр. 24118), и

6. По чл. 3. 4. и 6. закона о насељавању од 3. јануара 1880. год. насељеници могу притежавати само оно земљиште, које им је Држава дала за насељавање преко својих власти, и онда и суд може само о томе подносити извештаје, а не и ономе земљишту, до којег су појединци дошли путем самовлашћа, — заузећа.

Ово у опште и није убаштиневање, него само молба да им се призна право насеља, а убаштиневање може бити на основу ових одлука Министарских тек после 15 година.

II.

Суду општине краљевске на акт. од 4. јануара ове год. Бр. 25 одговара се, да он може расправити питање о праву својине у продатом имању независно од свега осталог што ће се јавити као последице неправилне радње суда, који је тачију потврдио.

III.

Суд општине расинске актом својим од 24. маја тек. год. Бр. 880, пита:

„I. Врши ли се избор сеоских пуномоћника гласањем *јавним* или *тајним*, и и ако је *тајно*, хоће ли за њега да гласа само сеоски збор или општински збор свих села целе општине?“

II. Кад једно село има 45 пореских глава и толико правних гласача, а гласање би било тајно, па кад би тако исто бирао пуномоћника сеоски збор а не општински, како би он саставио листу, кад исту треба да потпише 50 гласача, а село има 45 правних гласача?“

На ово питање одговарамо:

а.) Избор сеоских пуномоћника кад село има за себе да води парницу (чл. 57. зак. о општинама), врши се *јавним гласањем*, према прописима чл. 58. и 44. закона о општинама а овај избор врши сеоски састанак, који се држи код општинске суднице и за који важе сви закони прописи, који се односе на сазив збора општинског, састав гласачког одбора, начин гласања, бројање и бележење гласова, сређивање изборног посла и објаву резултата гласања.

б.) Како се гласање и закључивање овог збора врши јасно је казано у члану: 43., 44., 45., 46., 47., 48., 49., 50., 51., и 52. закона о општинама, те с тога се на питање под II нема шта одговарати, јер је неумесно.

IV.

Суд општине мађиначке, актом својим од 26. априла ове год. Бр. 443, пита:

„У 1893 год. село Мађинац, односно сада општина мађиначка, било је саставни део општине Кожељске, и те године, овако груписана (из села Кожеља и Мађинца) општина кожељска, по одлуци одбора општинског, коју је одобрио и стални окр. одбор, купила је од једног кожељчанина.

његову кућу заједно са шталом и халацем на коме су ове зграде постојале, за општинску судницу за 1200 динара.

Сума ова исплаћена је продавцу са 200 дин. готовим новцем, а остало, са важећим заједничким општинским облигама по којима је продавац од дужника условљену суму наплатио.

Од куповине па све до 1899. год. у овој купљеној кући била је судница општинска обојих села, а ове пак године по наређењу надлежних, општина ова одвојена је од општине кожељске и придата као саставни део општини дебељачкој, где је била све до 1905. год. када је одвојена и од општине дебељачке и образована засебна општина мађиначка.

Приликом одвајања ове општине у 1899. год. од општине кожељске, вршена је подела само о капиталном стању додање општине, али о овој заједно купљеној општинској згради у којој је остала и у којој и сад стоји судница општинска, садање општине кожељске, ништа није уговорено нити је за поделу узимата.

Исто овако, тих година, општина кожељска у којој је и ова општина била саставни део, купила је заједничким општинским новцем *и један забран* из кога је тада гора исечена и на ползу општине употребљена, па за тим голо земљиште подшумљено и сада је у рукама општине кожељске, а о њему приликом поделе није ништа уговорено.

Суд овај моли за објашњење преко листа.

1. Имали општина ова право, да тражи од општине кожељске напред стечено куповином заједничко имање, и на који начин то може тражити,

2. Ако има права, колике би делове ова општина могла да тражи, и дали према тадањем броју пореских глава обојих села или како другојаче.

3. Да ли није право ове општине застарело, кад је општина разгруписана још 1899. год. и по чему?“

— На ова питања одговарамо:

Кад су имања о којима је реч у предњем питању, купљена докле је село Мађинац било у заједници са општином кожељском, и из заједничких новаца онда и село Мађинац има права на одговарајући део из овога имања.

Одговарајући део знаћи ће се по сразмери унесених сума у куповну цену од стране једнога и другог села.

За ову деобу надлежан је избрани суд по чл. 9. закона о општинама (пређе чл. 4.).

Састав избраног суда тражити преко надлежне полицијске власти, ако се пуномоћници ових општина не би могли без суда споразумети о праведној подели ове имовине.

Право на тражење деобе није застарело.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Милица Јеликића — Иликића, бив. настојника имања г. Стојана Вељковића, из Београда, тражи квартал савамалски актом Бр. 8423.,

код кога има да одговара за превару. Лични опис непознат је. Пронађеног треба спровести поменутом кварту.

Стојка Чапрића и Велимира сина Милутина Мирковића, из Крушевице, у срезу прокупачком, који су отумарали незнано куда од својих родитеља тражи начелник среза прокупачког. **Стојко** је стар 15 година, у опште смеђ; од одела има: кошуљу, гаће и стари пемадан. **Велимир** је стар 14 година, плав, има поцепану кошуљу и гаће. Пронађене треба упутити поменутом греском начелнику с позивом на Бр. 11776.

Игњата сина Доменика Вимерка, из Београда, који је био шефрт сајцијски, тражи Управа града Београда ради предаје родитељима. **Игњат** је стар 15 год., омален, у лицу смеђ, сувољав, од одела има: капут, прелук и панталоне од шареног летњег штофа, на глави при штофани шешир, на ногама ципеле. Нађеног ваља упутити Управи с позивом на Бр. 31522.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Владимир Јаковљевић, скитница из Смедерева, који је ноћу између 22. и 23. пр. м-ца побегао из притвора начелства округа смедеревског, код кога је одговарао за више опас-

них и простих крађа, ухваћен је пре неколико дана у Београду. Како је Владимир врло сумњив и склон да чини казнима дела, то се износи његова фотографија, и скреће се пажња свима полицијским и општинским властима, а и приватни се моле, ако би што знали о Владимиру, да одмах о томе известе Управу града Београда с позивом на акт Бр. 31.163.

Код Управе града Београда налази се у притвору због више извршених превара **Бождар — Вожа С. Божић**, раденик молерски из Београда. Уредништво износи фотографију

Божићеву и скреће пажњу свима властима, ако би знале, да је Бождар извршио још какво казнимо дело, да о томе известе кварт савамалски с позивом на акт Бр. 9183.

ПОТЕРЕ

Бождар Сотировић, слуга из Гроцке, ноћу између 26. и 27. пр. извршио је крађу

кушао да изврши разбојништво над Љубом Павловићем, из Јошева, среза јадранског. **Станоје** је стар 25 година, средњег раста, добро развијен, у лицу црномањаст, од особених знакова има: а) какипрет му је на левој руци пресечен; б.) на глави више ува има један ожиљак од ране; в.) на леђима има младеж, и г.) на десној ноzi више члзика има белегу од посекотине у величини 10 см. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и у случају проналаска стражарно спроведу начелству округа ваљевског с позивом на акт Бр. 8852.

Непознати крађивац ноћу између 27. и 28. пр. м-ца ускочио је у дворште г. Влад. Љ. Бркића поручника у ул. Зориној Бр. 52, и украо: један ценни сребрни сат са сликом Св. Саве на капку, никленим ланцем, и један Браунингов револвер. Наређује се живо тражење како крађивца, тако и покрађе, на о резултату да се извести кварт врачарски Управе града Београда с позивом на Бр. 10889.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 18. и 19. пр. м-ца непознати крађивац украо је са наше једног коња Димитрију Труцићу, земљод. из Мале Јасикове, среза крајинског. Коњ је матор 8 година, црне длаке, ровашен у лево уво, са жигом положено «Т». Акт начелства округа крајинског Бр. 6676.

Дању 23. пр. м-ца непознати крађивац украо је једну кобилу Димитрију Крстићу земљоделцу из Мађије, среза ражањског. Кобила је матора 5 година, црне длаке, обичне висине, без особених знакова и роваша. Денеша начелника среза ражањског Бр. 8183.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

Станоје Гаврић, из Драгијевице, који је решењем Апелационог суда од 17. септембра 1904. год. Бр. 1430. као неурачуљив осло-

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS